

Каша

Зірка Мензатюк

Пройшов дощ, пісок вологий, то дівчатка пекли торти: один з ромашками, другий з нагідками, третій, найкращий, з трояндовими пелюстками. Івась допомагав, квіточки збирав. Коли раптом, мов шуря-буря, не знати звідки з'явився змії. Був він трошки дурний, але ж зовні того не видно.

— Ану, хто буде зі мною битися? — заревів він.

Діти розбіглися, як миші. Тільки Івась лишився, бо дуже злякався. Так злякався, що його ніжки мов приросли до землі.

— Хто ти такий? Як тебе звуть? — ревнув до нього змії.

— І... Івась... — ледве пролепетав хлопчик.

— Іван? Та ще, може, й Побиван? — зрадів змії. — Тебе мені й треба. Гайда битися!

Івась з переляку тільки очками кліпав. Тоді Олеся, побачивши його скруту, вискочила з-за куща, за яким сховалася від змії, і заступила Івася. "Чи цей змії, бува, не дурний, що хоче битися з меншим за себе?" — подумала вона. А вголос сказала:

— Не бийся з ним, змію, бо він ще мало каші з'їв!

— Га? Мало з'їв? — гарикнув змії. — То принеси йому ще.

Хай він з'їсть, а я почекаю.

А сам міркує: "Подумаєш, якась там каша! Я жар, вогонь їм, я все одно дужчий!"

Олеся винесла з хати миску пшоняної каші і подала Івасеві. Хлопчик їсть, а змії сидить та до каші придивляється.

— Що ти їси, таке гарне та жовте? Часом не золото? — запитався він.

— А золото, золото! — відповіла Олеся, бо зрозуміла, що змії пришелепуватий. — Наша каша золота! На вогні варилася, на жару вмівала, ще й масла в ній ціла грудка, бо маслом каші не зіпсуєш!

Тут уже змії серйозно задумався. Золото, знав він, дороге! Навіть за жар дорожче. Мабуть, від нього прибува більше сили! "Пожую-но і я золотця", — вирішив змії. Полетів до себе в печеру, де в черепочку, у темному куточку тримав захований скарб. Вийняв золотий дукат, гризнув його та й зуба зламав. "Ти диви, яке тверде, — здивувався він. — Треба його цілим ковтнути". Ковтнув, та й мало що не вдавився!

— От біда! Не можу я золото їсти! — вражено похитав головою змії. — Не буду з тим хлопцем битися. Хоч він і малий, але краще не треба. Не полечу в його село.

З досади влігся в печері і захропів, аж стіни задрижали.

Діти здивувалися, а ще більше зраділи, що змії не вернувся.

— Хай і не прилітає! — сказала Олеся. — Івась тим часом виросте. А виріши, всипле змієві березової каші¹! Отоді він знатиме, як бійки затівати!

*1 Всипати березової каші — покарати.